

Hristiyanlıkta Namaz Var mı?

Hristiyanlığı araştırmaya başlayan birçok kişi, doğal olarak ibadet biçimlerini merak eder. Özellikle İslam kültüründe yetişmiş olanların aklına ilk gelen sorulardan biri şudur: Hristiyanlıkta namaz var mı? Bu soruya kısa cevap vermek gerekirse, hayır, Hristiyanlık'ta “namaz” olarak bilinen, belli vakitlerde tekrar edilen ve belirli hareketlere bağlanan bir ibadet şekli yoktur. Ancak bu konuyu anlamak için biraz daha derine inmek gerekir.

Kutsal Kitap'ta Tanrı'ya yaklaşmanın en temel yolu dua etmektir. İsa Mesih de öğrencilerine dua etmeyi öğretmiş, bunun kalıplaşmış bir ritüel değil, içten ve samimi bir yöneliş olması gerektiğini vurgulamıştır. Dua sırasında farklı beden duruşları görülebilir. İnsan bazen yere kapanır, bazen eğilir, bazen de ayakta dua eder. Kutsal Kitap'ta peygamberlerin ve imanlıların farklı zamanlarda bu tutumlarla dua ettiklerini görürüz. Fakat bütün bunların hiçbirisi *bir kurala* ya da *belirli saatlere* bağlanmamıştır. Hristiyanlıkta ibadetin özü, bilinçli bir kalple Tanrı'ya yaklaşmak, O'nunla gerçek bir iletişim kurmaktır. Bunun yeri, şekli, zamanı günah olduğu belirtilen durumları içermediği sürece tamamen kişiye bırakılmıştır.

Buradaki kavram karmaşasının bir nedeni de dildir. İngilizce'de “prayer” kelimesi dua anlamına gelir, fakat Türkçe'ye zaman zaman yanlışlıkla “namaz” diye çevrilmiştir. Oysa bu çeviri hatalıdır. “*Namaz*” kelimesi aslında Farsça kökenlidir. Zerdüştler döneminde kullanılan bir ibadet terimidir. İranlılar İslam'a geçtikten sonra da aynı kelimeyi kullanmaya devam ettiler. Türkler ise İslam'ı İranlılardan öğrendikleri için bu kelimeyi benimsedi. Dolayısıyla Türk Müslümanları bugün “namaz” derken, Arap Müslümanları “salat” demektedir. Bu sebeple Hristiyan metinlerinde geçen “prayer”in bazen “namaz” olarak çevrilmesi kafa karışıklığına yol açmıştır.

Bazı Hristiyan topluluklarında, özellikle Ortadoğu'daki Süryani veya Ortodoks mezhebinde, secdeye kapanma ya da belirli ibadet şekilleri görülmüştür. Hatta bu durum bazı çevrelerde “namaza benzer” bir uygulama olarak anılmıştır. Bunun sebebi, bu cemaatlerin Müslüman toplumlarla iç içe yaşamaları ve kültürel olarak etkilenmeleridir. Fakat bu tür uygulamalar Kutsal Kitap'ın öğretisine dayalı değildir. Aslında Hristiyanlık, kalıplaşmış ritüellerden ziyade kalbin samimi yönelişine vurgu yapar.

Bizler İsa Mesih'in öğrencileri olarak Tanrı'ya “ruhta ve gerçekte” tapınmaya çağrıldık. Bu nedenle dua için belli saatler, zorunlu şekiller ya da belirli diller yoktur. İnsan her an, her yerde dua edebilir. İbadet sadece kilisede değil, evde, işte, yolda, hayatın bütün alanında devam eder. Hristiyanlık'ta namaz ritüeli yoktur. Tanrı bizden kalıplaşmış bir ritüel istemez. O bizden bilinçli bir kalp, samimi bir dua ve bütün yaşamımızın O'na adanmasını ister. Ancak dua, şükür, secde, ayakta durma gibi benzer beden ifadeleri kişisel ibadetlerde görülebilir. Gerçek ibadet, ruhla ve gerçekte Tanrı'ya yönelmek, yaşamı O'nun önünde adanmış kılmaktır.

